

Arrest

nr. 171 571 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 3 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 september 2010 wordt genoemde aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 16 oktober 2013, met kennisgeving op 29 oktober 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.03.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*M., S. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te Grozny op (...).1930
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.09.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 04.10.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden al seen aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische federatie meer bepaald Tsjetsjenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van zorgvuldigheid" en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien, de bestreden beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag van verzoekster als enige motivatie een verwijzing inhoudt naar het medisch advies dd. 04.10.2013 (stuk 1);

Dat het medisch advies dd. 04.10.2013 als volgt luidt (stuk 1):

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

- Van International SOS van 27/08/2012 met referentienummer 4296;*
- Van International SOS van 31/10/2012 met uniek referentienummer 4433;*

(2) <http://www.gkb9.grozn.ru/>

Hieruit blijkt dat opvolging door een longarts mogelijk is. Ook longonderzoeken kunnen uitgevoerd worden. Er zijn chirurgen in Tsjetsjenië die de navelbreuk kunnen opereren indien dat nodig zou zijn. Een hernia umbilicalis of navelbreuk wordt geopereerd door een algemeen chirurg of een abdominaal chirurg (=buikchirurg). Medcoi 4433 vermeldt dat er chirurgen zijn die een galblaas kunnen opereren (cholecystolithiasis). Het zijn dezelfde chirurgen die ook een navelbreuk opereren. Er zijn chirurgische diensten in o.a. het Republican Clinical Emergency Hospital te Grozny.

Wat de medicatie betreft:

- Formoterol + budesonide: beschikbaar zie lijst van geneesmiddelen*
- Salbutamol (tabletten of inhalatie): beschikbaar*
- Montelukast: niet beschikbaar. Het heeft een anti-inflammatoir effect en een bronchodilaterend effect. Voor het bronchodilaterend effect kan het vervangen worden door ipratropium puffs (=kortwerkende anticholinergicum), salbutamol tabletten of puff (=kosterkend beta mimeticum) of aminophylline. Voor het anti-inflammatoir effect kan het vervangen worden door salmeterol + fluticasone of beclomethasone of medrol (=methylprednisolone) dat in kuur kan toegediend worden.*
- Er zijn ACE-inhibitoren beschikbaar zoals captopril en lisinopril equivalenten van deenalapril.*

Terwijl,

Ten eerste, verweerder een bron bij het dossier gevoegd heeft dewelke enkel in de Russische taal opgesteld is, ni. <http://www.akb9.azn.ru/> (stuk 5).

Deze bron dient bijgevolg geweerd te worden.

Ten tweede, de bronnen waarop de medisch adviseur zich gebaseerd heeft gepersonaliseerd zijn, waarbij de ziekteprofielen waarover International SOS bevraagd is geworden niet, minstens onvoldoende, overeenkomen met het ziekteprofiel van verzoekster;

De bron International SOS van 27/08/2012 met referentienummer 4296 gaat over een vrouwelijke patiënte van 41 jaar die lijdt aan hartklachten, angina pectoris, COPD en astmatische klachten en de bron International SOS van 31/10/2012 met uniek referentienummer 4433 gaat over een mannelijke persoon van 48 jaar, een vrouwelijke persoon van 35 jaar en een kind van 9 jaar met mentale gezondheidsproblemen, ni. PTSS bij de volwassenen en mentale achterstand bij het kind. De vrouw heeft ook galstenen;

Het ziekteprofiel van verzoekster daarentegen gaat over een vrouw van 83 jaar met astma, hypertensie en "forse hernia umbilicalis, een navelbreuk met een brede midline diastase";

Ten derde leveren de bronnen waarop de arts-adviseur zich beroepen heeft, ontoereikende informatie voor wat de behandeling van astma betreft;

De bron International SOS van 27/08/2012 met referentienummer 4296 informatie vermeldt enkel:

Is inpatient medical treatment and follow up by a pulmonologist available? Yes Is outpatient medical treatment and follow up by a pulmonologist available? Yes - Are lung function tests / spirometry available? Yes

Ten vierde, wat de beschikbaarheid van medicatie betreft, moet vastgesteld worden dat nagenoeg alle voorgeschreven medicatie dient vervangen te worden door alternatieve medicatie;

En naar symbicort (medicament voorgeschreven in het medisch attest dd . 1.07.2013 van dr. Bouwens) werd geen nazicht gedaan (stuk 6);

Zodat, het medisch verslag blijkt geeft van een ontoereikend onderzoek naar de effectieve beschikbaarheid van de in casu noodzakelijke zorgen. De bestreden beslissing die exclusief gebaseerd

is op het medisch verslag schendt de motiveringsplicht, artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel;"

3.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- zorgvuldigheidsbeginsel;*
- artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;*

In de toelichting van het eerste middel van het verzoekschrift werpt verzoekende partij tevens een schending op van artikel 8 EVRM.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F. J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij in het eerste middel heeft betrekking op het onderzoek van de arts-attaché naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen.

De verzoekende partij houdt vooreerst voor dat één van de door de arts-adviseur gehanteerde bronnen uitsluitend in het Russisch zou zijn opgesteld, waardoor het naar het oordeel van de verzoekende partij uit de debatten dient te worden geweerd.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek stelt verweerder vooreerst vast dat bepaalde door de arts-adviseur gehanteerde bronnen door gebruik van het vertaalprogramma Google Translate werden vertaald naar het Engels en aldus verstaanbaar zijn. De verzoekende partij beperkt zich ook tot de loutere bewering dat stukken in de Russische taal dienen te worden geweerd, evenwel zonder aannemelijk te maken dat het gebruik van een vertaalprogramma heeft geleid tot een incorrecte analyse van de situatie in het herkomstland.

Bovendien dient in elk geval te worden vastgesteld dat de arts-adviseur zich tevens op andere bronnen heeft gebaseerd bij het opstellen van diens advies, zodat dient te worden aangenomen dat zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat het advies van de arts-adviseur door de overige bronnen (o.a. Country Report) voldoende wordt ondersteund.

"Los van het feit dat niet blijkt dat de lijst van hospitalen die in wikipedia is opgenomen incorrect is, dat de Slovaakse autoriteiten foutieve inlichtingen verstrekken of dat het gebruik van een vertaalprogramma heeft geleid tot een incorrecte analyse van de situatie in Slovakije, moet worden geduwd dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich bij het opstellen van het advies ook heeft gesteund op diverse andere bronnen." (R.v.V. nr. 101 952 van 29 april 2013)

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij, door voormelde kritiek te geven op de bronnen die werden gebruikt, geenszins weerlegt dat de medische zorgen weldegelijk toegankelijk en beschikbaar zijn.

Bovendien laat verweerder gelden dat dient te worden vastgesteld de arts-attaché in zijn advies dd. 04.10.2013 na grondig en zorgvuldig onderzoek, rekening houdend met de specifieke medische toestand van verzoekende partij, tot het besluit is gekomen dat de medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt wel degelijk dat zowel voor de astma als voor de navelbreuk de nodige zorgen beschikbaar zijn. De loutere beschouwingen van verzoekende partij, als zijnde dat haar ziekteprofiel niet overeenkomst met het ziekteprofiel van de personen in de geraadpleegde bronnen, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de arts-attaché.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar kritiek lijkt uit te gaan van een verkeerde definitie van het begrip toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

"In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toegankelijkheid, zijnde het onderzoek naar de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie en de aanwezigheid van opvolging door specialisten, de financiële en geografische toegankelijkheid. Het is niet omdat verzoekers blijkbaar een andere Invulling geven aan het begrip toegankelijkheid dat zij kunnen concluderen dat er geen uitspraak is gedaan over de toegankelijkheid. "R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Evenmin kan de kritiek aangaande de medicijnen worden aangenomen. De arts-attaché stelde immers vast dat voor elk medicijn dat verzoekende partij moet innemen, ofwel een volwaardig alternatief bestaat, ofwel beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerder verwijst hiervoor nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Wat de aanwezigheid van medicatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat uit de door de ambtenaar-geneesheer opgezochte en vermelde websites blijkt dat de medicamenten beschikbaar zijn. In het administratief dossier bevindt zich onder meer een afdruk van de website "pharmac" waarnaar in het advies van de ambtenaar-geneesheer verwezen wordt en in tegenstelling tot wat verzoekers ter terechtzitting pogen te laten aannemen, bevat deze website wel degelijk de vermelde informatie. Het loutere feit dat het algemeen rapport waarnaar verzoekers verwijzen, in zijn bijlage geen melding maakt van deze medicamenten, toont geenszins aan dat de informatie weergegeven in het advies niet correct zou zijn. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Waar verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het medisch attest dd. 01.07.2013 van dr., Bouwens, laat verweerder gelden dat verzoekende partij voorbijgaat aan de inhoud van het advies dd. 04.10.2013 van de arts-attaché.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan astma en hypertensie en dat zij een navelbreuk heeft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 oktober 2013 waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en dat onlosmakelijk deel uitmaakt van de motieven van deze beslissing luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.03.2010.

- *Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:*
- *Verwijzend naar het medisch attest dd. 26/01/2010 van Dr. B. (...), huisarts;*
- *Verwijzend naar het medisch attest dd. 09/02/2010 van Dr. B. (...), huisarts;*
- *Verwijzend naar het medisch attest dd. 03/05/2010 van Dr. V.A. (...), longarts;*
- *Verwijzend naar het medisch attest dd. 04/05/2010 van Dr. C. (...), algemene heelkunde;*
- *Verwijzend naar het medisch attest dd. 06/08/2010 van Dr. B. (...), huisarts;*

Dd. 21/06/2013 werd betrokkene verzocht een "recent specialistisch chirurgisch en pneumologisch verslag" over te maken.

De volgende documenten werden overgemaakt:

- *Een medisch attest dd. 01/07/2013 van Dr. B. (...), huisarts;*
- *Het medisch attest dd. 04/05/2010 van Dr. C. (...), algemene heelkunde, dat reeds in ons bezit was en dat drie jaar oud is.*
- *Het medisch attest dd. 03/05/2010 van Dr. V.A. (...), longarts, dat drie jaar oud is en reeds in ons bezit was;*
- *Het resultaat van een echografie van het abdomen dd. 27/01/2010 dat drie en een half jaar oud is.*

Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende.

- *Betrokkene lijdt aan astma sinds de leeftijd van 20 jaar. Ze heeft nooit gerookt Er zijn GEEN recidiverende infecties. Er is dyspnee klasse III à IV zonder hoesten en zonder sputa. De longfunctie was zeer moeilijk uit te voeren door een taaiprobleem. Er is sprake van een obstructief gestoorde longfunctie met normale tongvolumes. Betrokkene kreeg Symbicort (=formoterol+budesonide) inhalatie, Ventolin (=salbutamol) voorgeschreven en Singulair (=montelukast).*
- *Betrokkene heeft een forse hernia umbilicalis, dit is de medische/latijnse benaming voor een navelbreuk. De hernia umbilicalis of navelbreuk (dit zijn synoniemen) presenteert zich met een*

brede midline diastase. In 2010 was heelkundig herstel van deze hernia voorgesteld maar omwille van de astma werd de operatie uitgesteld. De cardiale toestand van betrokkene was wel volledig bevredigend. Betrokkene had last van de breuk omdat ze pijn veroorzaakt en betrokkene in haar beweging beperkt. De echografie van het abdomen was normaal. Dd. 2013 was het herstel van de navelbreuk nog niet uitgevoerd.

- Betrokkene lijdt aan hypertensie waarvoor ze enalapril (=ACE-inhibitor) neemt.
- Betrokkene kan zich moeilijk verplaatsen en zij kan moeilijk huishoudelijke taken verrichten.
- Betrokkene lijdt aan fors overgewicht 106 kg wat de navelbreuk en haar mobiliteit zeker negatief beïnvloedt.

Mantelzorg is nodig.

De aandoening verhindert betrokkene niet van te reizen mits ze voor de transferts geholpen kan worden.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in de Russische federatie meer bepaald de deelrepubliek Tsjetsjenië.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

(1) informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

o van International SOS2 van 27/08/2012 met referentienummer 4296:

o van international SOS van 31 /10/2012 met uniek referentienummer 4433. (2)

<http://www.gkb9.grozn.ru/>

Hieruit blijkt dat opvolging door een longarts mogelijk is. Ook longonderzoeken kunnen uitgevoerd worden.

Er zijn chirurgen in Tsjetsjenië die de navelbreuk kunnen opereren indien dat nodig zou zijn. Een hernia umbilicalis of navelbreuk wordt geopereerd door een algemeen chirurg of een abdominaal chirurg (=buikchirurg). Medcoi 4433 vermeldt dat er chirurgen zijn die een galblaas kunnen opereren (cholecystolithiasis). Het zijn dezelfde chirurgen die ook een navelbreuk opereren. Er zijn chirurgische diensten in o.a. het Republican Clinical Emergency Hospital te Grozny.

Wat de medicatie betreft:

(1) formoterol + budesonide: beschikbaar zie lijst van geneesmiddelen

(2) salbutamol (tabletten of inhalatie): beschikbaar

(3) Montelukast: niet beschikbaar. Het heeft een anti-inflammatoir effect en een bronchodilaterend effect. Voor het bronchodilaterend effect kan het vervangen worden door ipratropium puffs (=kortwerkend anticholinergicum), salbutamol tabletten of puff (=kortwerkend beta mimeticum) of aminophylline, Voor het anti-inflammatoir effect kan het vervangen worden door salmeterol + fluticasone of beclomethasone of medrol (=methylprednisolone) dat in kuur kan toegediend worden.

(4) Er zijn ACE-inhibitoren beschikbaar zoals captopril en lisinopril equivalenten van de enalapril.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Er bestaat een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis. Mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling. 4 Betrokkene kan ook beroep doen op haar familieleden in het land van herkomst om de

nodige mantelzorg te voorzien. Uit de verklaringen van betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar asielaanvraag (stukken aanwezig in het administratief dossier) blijkt dat ze 2 broers en 4 zussen heeft en dat haar neven instonden voor de financiering van haar reis naar België, Betrokkene kan dus bij hen ook terecht voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Het argument dat levensnoodzakelijke zorgen niet gegarandeerd zijn in Tsjetsjenië gezien de beperkte en overbevroegde gezondheidszorg, kan niet weerhouden worden. Vandaag is de gezondheidsdienst in Tsjetsjenië grotendeels heropgebouwd. Er werden nieuwe ziekenhuizen gebouwd en de oude ziekenhuizen werden gerenoveerd. Zelfs de zuidelijke districten (bergzones) hebben nieuwe ziekenhuizen gekregen. Volgens AZG bevindt het gezondheidssysteem in Tsjetsjenië zich bijna terug op het niveau van voor de oorlog. Het Tsjetsjeens ministerie voor volksgezondheid heeft meegedeeld dat er vandaag 368 medische instellingen zijn in Tsjetsjenië. In alle regio's van de republiek zijn er medische uitrustingen. Volgens de inlichtingen van het Tsjetsjeens ministerie voor volksgezondheid zijn er 22 gezondheidsinstellingen op het niveau van de districten en 32 op het niveau van de republiek. Alleen al in Grozny zijn er 26 medische instellingen. Het Tsjetsjeens gezondheidssysteem is op dezelfde manier als in de rest van de federatie georganiseerd. De diensten voor de primaire zorgen bestaan uit gezondheidsposten (FAP) en poliklinieken (maken deel uit van het districtziekenhuis). De diensten voor de secundaire zorgen bestaan uit districtziekenhuizen en de centrale districtziekenhuizen in de regionale centra. Vervolgens komen de republikeinse ziekenhuizen. In Grozny is er ook nog het stedelijk ziekenhuis,

De aandoening vormt geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene want medische behandeling is mogelijk en toegankelijk in het land van herkomst.

Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische federatie meer bepaald Tsjetsjenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Vooreerst meent de verzoekende partij dat het stuk "<http://www.gkb9.grozn.ru/>" dient te worden geweerd nu dit in de Russische taal zou zijn opgemaakt. Hierbij gaat zij echter voorbij aan de vertaling van dit stuk die zich in het administratief dossier bevindt, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt. Deze grief mist feitelijke grondslag.

Vervolgens tracht de verzoekende partij aan te tonen dat de ziekteprofielen waarover International SOS werd bevestigd en waarnaar wordt verwezen in het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet, minstens onvoldoende, overeenkomen met het ziekteprofiel van de verzoekende partij. In de mate dat zij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer zich niet op deze informatie kan baseren, kan zij echter niet worden gevolgd. De Raad merkt in de eerste plaats op dat het niet noodzakelijk is, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat de ziekteprofielen waarover International SOS werd bevestigd totaal overeenstemmen met het ziekteprofiel van de persoon in functie van wie de informatie wordt opgevraagd in het kader van het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor deze persoon noodzakelijke zorgen in het land van herkomst. Het is voldoende dat de noden van de personen voor wie informatie werd ingewonnen overeenstemmen met deze van de verzoekende partij opdat de ambtenaar-geneesheer zijn onderzoek kan voeren. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verder blijkt uit de documenten van International SOS waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert en die zich in het administratief dossier bevinden het volgende:

- Een chirurg voor de verwijdering van galstenen is beschikbaar in Tsjetsjenië. De ambtenaar-geneesheer verduidelijkt hieromtrent dat voor de voor de verzoekende partij noodzakelijke operatie aan de navelbreuk nood is aan een algemeen chirurg of een abdominaal chirurg, en dat uit de informatie van International SOS blijkt dat er chirurgen aanwezig zijn die een galblaas kunnen opereren. De verzoekende partij weerlegt geenszins deze vaststelling, noch toont zij aan dat een chirurg die haar navelbreuk kan opereren niet beschikbaar zou zijn.
- Inpatient en outpatient medische behandelingen door longspecialisten zijn beschikbaar in Tsjetsjenië, net als longfunctietesten.

- Beclometason, ipratropium, salbutamol, budesonide, formoterol, salmeterol, fluticasone, aminophylline, metilprednezolona, captopril en lisinopril zijn beschikbaar in Rusland en de republieken.

De verzoekende partij toont niet aan welke informatie die voor haar relevant zou zijn, ontbreekt opdat de ambtenaar-geneesheer op grond van de stukken van International SOS niet tot de conclusie zou kunnen komen dat de voor haar noodzakelijke zorgen niet beschikbaar zijn in Tsjetsjenië.

Bovendien toont zij niet aan waarom de leeftijd of het geslacht van de personen in functie waarvan International SOS de vragen omtrent de beschikbaarheid van de medische zorgen liet beantwoorden in casu problematisch zou zijn, nu uit de vraagstellingen blijkt dat deze personen, man of vrouw, oud of jong, dezelfde medische zorgen nodig hebben als de verzoekende partij en zij niet aantoont dat deze zorgen anders zouden zijn afhankelijk van leeftijd of geslacht.

Daarnaast verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert ontoereikend zou zijn wat de behandeling van astma betreft. Uit het voorgaande blijkt overigens het tegendeel.

Verder stelt de verzoekende partij vast dat de medicatie nagenoeg voor alle voorgeschreven medicatie alternatieven worden voorgesteld - waarvan de beschikbaarheid blijkens het administratief dossier vaststaat zoals blijkt uit het voorgaande -, doch laat zij na aan te tonen waarom de door een arts voorgestelde alternatieve medicatie in haar concrete geval niet afdoende zou zijn. Waar zij aanvoert dat geen onderzoek werd gevoerd naar het medicijn Symbicort, stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies verduidelijkt dat Symbicort gelijk is aan formoterol+budesonide – vaststelling die de verzoekende partij niet weerlegt – en dat uit de informatie van International SOS blijkt dat deze beide medicijnen beschikbaar zijn in Tsjetsjenië, vaststelling die door de verzoekende partij evenmin wordt betwist. Deze grief mist aldus feitelijke grondslag.

Uit het voorgaande blijkt geenszins dat er sprake zou zijn van een ontoereikend onderzoek naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorgen, in weerwil met wat de verzoekende partij beweert.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid”* en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

*“Aangezien, de bestreden beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag van verzoekster als enige motivatie een verwijzing inhoudt naar het medisch advies dd. 04.10.2013 (stuk 1);
Dat het medisch advies als volgt luidt (stuk 1):*

"Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Er bestaat een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis. Mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling..."

Terwijl, in de informatie die verweerder zelf toevoegt zwart op wit staat dat er in de Noordelijke Kaukasus een dermate groot probleem van corruptie is waardoor er geen sprake meer is van gratis gezondheidszorg:

"An international humanitarian organisation with very good knowledge of the situation in Chechnya told Land info in November 2011 that officially ail treatment is free, but in practice people have to pay for treatment... Interviews carried out in the média with représentatives of the local population also testify that having to pay for doctors' services is widespread, in spite of the fact that there are signs in the treatment institutions saying that treatment is free (Thematic report, Chechnya and Ingushetia: Health Services, Landinfo, The Norwegian Country of Origin Information Centre) (zie administratief dossier en stuk 7)

Dat verweerder dan wel een discretionaire bevoegdheid heeft, maar wel moet uitgaan van juiste en volledige informatie. Verweerder heeft niet alle informatie in overweging genomen, zodat het verslag blijkt geeft van onvoldoende onderzoek en onvolledig gemotiveerd is. Verweerder kan op basis van de informatie die in het administratief dossier aanwezig is, niet terecht voorhouden dat de gezondheidszorgen zondermeer gratis zijn in de Russische Republiek, en in het bijzonder in Tsjetsjenië; De bestreden beslissing vindt geen, minstens onvoldoende, steun in het administratief dossier; Zodat het medisch verslag blijkt geeft van een ontoereikend onderzoek naar de toegankelijkheid van de in casu noodzakelijke zorgen. De bestreden beslissing die exclusief gebaseerd is op het medisch verslag schendt de motiveringsplicht, artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;"

3.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- beginsel van de redelijkheid en zorgvuldigheid;*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekende partij uit in het tweede middel opnieuw kritiek op het onderzoek van de arts- attaché naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen. Meerbepaald houdt zij voor dat dat er in het noordelijke gedeelte van Rusland, de Kaukasus, een groot probleem van corruptie is waardoor er geen sprake is van gratis gezondheidszorg. Ter ondersteuning hiervoor verwijst zij naar een algemeen rapport.

Verweerder laat gelden dat, de loutere verwijzing naar algemene rapporten, zonder verder staving van de inhoud ervan, niet kunnen leiden tot het bewijs van het tegendeel. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat de beweringen van verzoekende partij beperkt blijven tot een bepaald gedeelte van Rusland.

De arts-attaché heeft immers vastgesteld dat er geen contra-indicaties zijn voor verzoekende partij om te reizen, zodat de verwijzing naar dit rapport niet dienstig is.

Verweerder laat opnieuw gelden dat verzoekende partij uitgaat van een verkeerde definitie van het begrip toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

"In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toegankelijkheid, zijnde het onderzoek naar de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie en de aanwezigheid van opvolging door specialisten, de financiële en geografische toegankelijkheid. Het is niet omdat verzoekers blijkbaar een andere Invulling geven aan het begrip toegankelijkheid dat zij kunnen concluderen dat er geen uitspraak is gedaan over de toegankelijkheid. "R.V.Y. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de toegankelijkheid en beschikbaarheid niet vanuit financieel oogpunt dient te worden onderzocht. Verweerder verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert. blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt ont verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter qd algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van sez.Ondheids7.0rs niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. [...] Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient er toch op gewezen te worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft van een recentere datum is dan de informatie waarop de verzoekers zich steunen. [...]

Nogmaals wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is. " (R.v.Y. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen een vernietiging van de bestreden beslissing niet rechtvaardigen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verkaart.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Voor wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht betreft, kan in eerste instantie al verwezen worden naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.1.3.

De verzoekende partij wijst erop dat geen rekening werd gehouden met het feit dat er in Tsjetsjenië een probleem is van corruptie waardoor er geen sprake meer zou zijn van gratis gezondheidszorgen.

De Raad stelt vast dat zij zich echter beperkt tot de verwijzing naar een algemeen rapport zonder in concreto aan te tonen dat zij zelf omwille van financiële redenen geen toegang zal hebben tot de voor haar aandoeningen – zoals beschreven in het advies van de ambtenaar-geneesheer – noodzakelijke zorgen. Daarbij wijst de Raad er nog op dat de ambtenaar-geneesheer er in zijn advies tevens op wijst dat kan worden aangenomen dat zij beroep kan doen op de hulp van familieleden in het land van herkomst, waarvan zij melding maakte in het kader van haar asielaanvraag. Gelet op haar leeftijd is zij bovendien pensioengerechtigd.

Bovendien wordt in het rapport van de Norwegian Country of Origin Information Centre van 2012 dat de verzoekende partij aanhaalt, en waarnaar de ambtenaar-geneesheer evenzeer verwijst eveneens het volgende gesteld: "However, a number of sources state that patients are given treatment for acute

cases, even though they cannot pay (International humanitarian organisation, meeting November 2011; international organisation, meeting in Moscow November 2011)."

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen melding maakte van een preciaire financiële situatie die haar zou beletten toegang te hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in Tsjetsjenië, zodat zij van de verwerende partij niet kan verwachten dat uit de bestreden beslissing en het advies moet blijken dat de zorgen gratis zijn opdat zij toegang zou hebben tot de nodige zorgen. Evenmin maakte zij in haar aanvraag melding van een probleem van corruptie in de Tsjetsjeense gezondheidszorgsector. Bovendien ontkent noch weerlegt zij de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat zij voor (financiële) hulp zal kunnen rekenen op haar neven nu deze instonden voor de financiering van haar reis naar België.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts voorschrijft dat het in beginsel volstaat dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, namelijk de Russische Federatie, en niet de specifieke regio waarvan de verzoekende partij afkomstig is, in casu Tsjetsjenië. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", heeft immers betrekking op een ziekte of aandoening die "een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" en bepaalt dat een beoordeling "van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft..." Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt verder nog: "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft."

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dus geen verplichting om de beschikbaarheid en toegankelijkheid per regio of streek in het land van herkomst te onderzoeken. Het volstaat dat de gemachtigde vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekende partij redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich begeeft naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst waar zij een behandeling kan verkrijgen. Verzoekende partij toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn om zich naar een andere streek in haar land van herkomst te begeven en er te verblijven, om de benodigde medische zorgen te ontvangen. Verder stelt de Raad vast dat in de medische documenten niet wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet kan reizen, zodat kan worden aangenomen dat zij, weliswaar met hulp, zich kan begeven naar een plaats waar de noodzakelijke zorgen toegankelijk zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de informatie die verzoekende partij bijbrengt inzake de financiële ontoegankelijkheid van medische zorg in de Russische Federatie, niet van aard is om het precieze onderzoek van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies te weerleggen, nu hij motiveert als volgt: "De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Er bestaat een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis. Mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling.⁴ Betrokkene kan ook beroep doen op haar familieleden in het land van herkomst om de nodige mantelzorg te voorzien. Uit de verklaringen van betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar asielaanvraag (stukken aanwezig in het administratief dossier) blijkt dat ze 2 broers en 4 zussen heeft en dat haar neven instonden voor de financiering van haar reis naar België, Betrokkene kan dus bij hen ook terecht voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Het argument dat levensnoodzakelijke zorgen niet gegarandeerd zijn in Tsjetsjenië gezien de beperkte en overbevroegde gezondheidszorg, kan niet weerhouden worden. Vandaag is de gezondheidsdienst in Tsjetsjenië grotendeels heropgebouwd. Er werden nieuwe ziekenhuizen gebouwd en de oude ziekenhuizen werden gerenoveerd. Zelfs de zuidelijke districten (bergzones) hebben nieuwe ziekenhuizen gekregen. Volgens AZG bevindt het gezondheidssysteem in Tsjetsjenië zich bijna terug op het niveau van voor de oorlog. Het Tsjetsjeens ministerie voor volksgezondheid heeft meegedeeld dat er vandaag 368 medische instellingen zijn in Tsjetsjenië. In alle regio's van de republiek zijn er medische

uitrustingen. Volgens de inlichtingen van het Tsjetsjeens ministerie voor volksgezondheid zijn er 22 gezondheidsinstellingen op het niveau van de districten en 32 op het niveau van de republiek. Alleen al in Grozny zijn er 26 medische instellingen. Het Tsjetsjeens gezondheidssysteem is op dezelfde manier als in de rest van de federatie georganiseerd. De diensten voor de primaire zorgen bestaan uit gezondheidsposten (FAP) en poliklinieken (maken deel uit van het districtziekenhuis). De diensten voor de secundaire zorgen bestaan uit districtziekenhuizen en de centrale districtziekenhuizen in de regionale centra. Vervolgens komen de republikeinse ziekenhuizen. In Grozny is er ook nog het stedelijk ziekenhuis,”

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid*”, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien, de bestreden beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag van verzoekster als enige motivatie een verwijzing inhoudt naar het medisch advies dd. 04.10.2013 (stuk 1);

Dat het medisch advies als volgt luidt (stuk 1):

“Mantelzorg is nodig.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Betrokkene kan ook beroep doen op haar familieleden in het land van herkomst om de nodige mantelzorg te voorzien. Uit de verklaringen van betrokkene op de DVZ in het kader van haar asielaanvraag (stukken aanwezig in het administratief dossier) blijkt dat ze 2 broers en 4 zussen heeft en dat haar neven instonden voor de financiering van haar reis naar België. Betrokkene kan dus bij hen

ook terecht voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp."

Terwijl verzoekster geen in leven zijnde broers of zussen heeft;

Dat verzoekster wel uitdrukkelijk gesproken heeft over haar enige dochter die in België erkend is als vluchteling (stuk 8);

Dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd is, waar wel verwezen wordt naar (niet in leven zijnde) broers en zussen in Tsjetsjenië, en de in België wonende dochter, die in het asielaanvraagproces zeer uitdrukkelijk vermeld wordt, niet mee in de overwegingen wordt opgenomen;

Dat het proportionaliteitsbeginsel daardoor is geschonden en de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt;

Dat bovendien moet vastgesteld worden dat verweerder "mantelzorg bieden" gelijkstelt met ergens "terecht kunnen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.";

Dat in casu zowel de behandelende arts van verzoekster als de arts-adviseur van verweerder stellen dat verzoekster, zijnde een weduwe van 80 jaar, mantelzorg nodig heeft;

Dat mantelzorg bieden veel ingrijpender is dan zorgen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen;

Dat het onrealistisch en dus onredelijk is ervan uit te gaan dat verzoekster dergelijke mantelzorg zou kunnen bekomen bij neven, zijnde familie in de vierde graad, waarmee zij reeds meer dan 4 jaar geen contact meer heeft;

Dat, gelet op het feit dat verzoekster geen directe familie meer heeft in haar herkomstland, de nodige mantelzorg enkel zal kunnen geboden worden in verzorgingsinstellingen;

Dat het administratief dossier niet blijkt dat deze mogelijkheid voorhanden is in het herkomstland én toegankelijk is in het herkomstland ;

Zodat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid, en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet."

3.3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid;
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 8 EVRM;

De kritiek van verzoekende partij is er voornamelijk op gericht dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij haar familieleden reeds meer dan 4 jaar niet heeft gezien, en dat men er bijgevolg niet van mag uitgaan dat verzoekende partij deze mantelzorg bij die familieleden zou kunnen bekomen.

Verweerder laat echter gelden dat de arts-attaché terecht heeft geoordeeld dat de nodige mantelzorg kan voorzien worden door de familieleden in het land van herkomst.

Immers blijkt uit de asielprocedure dat zij 2 broers en 4 zussen heeft en dat haar neven instonden voor de financiering van de reis naar België.

Bovendien dient er nog te worden gemeld dat, indien haar familieleden niet kunnen instaan voor de mantelzorg, er een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden bestaat, waar zij kosteloos kunnen verblijven en waar zij gratis medische zorgen ontvangen.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 EVRM, laat verweerder gelden dat voormeld artikel als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gûl t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt. aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.V.Y. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair alance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. "

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan ' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y. A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. " (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om

de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RACE. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Voor wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht betreft, kan in eerste instantie al verwezen worden naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.1.3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Zij wijst op haar in België verblijvende dochter, doch toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan opdat de gezinsband tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter zonder meer kan worden aangenomen.

Daargelaten de vaststelling dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een machtiging tot verblijf om medische redenen. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij quasi haar ganse leven in haar land van herkomst heeft verbleven. Zij maakt niet aannemelijk dat de mantelzorg die zij behoeft niet door derden kan worden gegeven. Evenmin blijkt een bijzondere afhankelijkheid van haar dochter rekening houdend met het beperkt aantal jaren dat de verzoekende partij in België verbleef in vergelijking met de levensjaren in het herkomstland. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen in leven zijnde broers of zussen meer heeft, dient te worden opgemerkt dat zij deze informatie niet aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing - ofschoon van een aanvrager kan worden verwacht dat hij alle nuttige informatie overmaakt -, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien beperkt zij zich tot een blote bewering en staaft zij niet dat haar in het land van herkomst verblijvende familieleden, waarvan zij melding maakte in het kader van haar asielprocedure, zouden zijn gestorven. Aldus kon de ambtenaar-geneesheer op kennelijk redelijke wijze besluiten dat de verzoekende partij in het land van herkomst beroep zou kunnen doen op haar familieleden. Evenmin toont zij aan dat zij terecht zou kunnen bij haar neven, die nochtans instonden voor de financiering van haar reis naar België, hetgeen zij niet ontkent, zodat het de Raad geenszins onrealistisch of onredelijk voorkomt dat zij hulp van hen zou kunnen bekomen. Daarnaast geeft zij zelf aan in haar middel dat, als zij niet terecht kan bij familie, haar enkel de nodige zorgen kunnen worden geboden in verzorgingsinstellingen. In tegenstelling tot wat zij aanvoert, blijkt uit het voorgaande niet dat zij niet deze mogelijkheid tot toegang tot zorgen zou hebben in het land van herkomst.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert in het kader van de zorgvuldigheidsplicht opnieuw geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel herhaalt de Raad dat gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN